

Maria C le rgue

Pierre Azeme. Ordet, namnet, mantrat ekar genom mig, vägrar ge sig. Han är det som håller mig uppe. Han och min lilla. Än en gång har jag blivit övertygad över att min tro är sann. Det finns två sidor av allt. Den lilla som håller min kärlek och Pierre som håller hatet brinnande i mitt ensamma hjärta. Pierre Azeme, han tog ifrån mig allt så att jag kunde få mitt nya liv. Mot sin vilja har han helgat mig. Utan honom hade jag aldrig varit en av de heliga och sålunda aldrig fått hålla min lilla i mina armar. Min lilla. Min son. Min härskare. Min Maurice. Jag har fått hålla det heligaste av heligt i mina armar, fått vaka över honom, kyssa hans lockiga panna godnatt i skenet från vaxsljus. Trots att Rom givit mig den chansen är min enda känsla bitter maktlöshet. Min Adam dog. Ingen, inget kan köpa tillbaka hans liv, eller mitt. Jag dog med honom. Den Maria ni nu ser är en annan.

Ni som sitter där, i en annan tid och i ett annat land kan kanske tycka att mina ord är väl svulstiga, och överseende nicka när jag försöker förklara djupet av min sorg. Dock kan jag säga er: När ni själva gömt er under liken av era vänner medan ni sett klingorna gnistra på svärdens när era fiender passerar, när ni själva sett en höggradigt havande kvinna sprättas upp från skötet upp till halsen, när ni själva givit ett barn bröstet från hennes kallnande moders kropp, då, och först då kan ni ens föreställa er de syner jag har sett under mitt liv.

Min makes död var bara början. Hans död dödade även mig. Jag existerar nu bara för att uppfylla min plikt. När min plikt är slutförd, om den blir det ska jag bara se Pierre dö och sedan själv gå till vila.

Jag föddes i huset Baulliaume tillhörande byn Junac i södra Frankrike. Året var 1215, och Albigenerskorsfararna hade farit fram över landet i sex år. Jag var enda dottern, och tredje barnet till mina föräldrar, Beatrice och Jean Baulliaume, och jag kom INTE välkommen. Inte som att de inte älskade mig, det gjorde de, utan tvekan, men att få en dotter i krigstid..... det är att döma henne på förhand till våld och övergrepp. Min far dödades redan under mina koltår, och jag fick aldrig något direkt intryck av honom som person. Enligt min mor var han en bestämd, envis man som gjorde sitt bästa för att hålla ihop huset. Efter hans död tog min äldste bror över skötseln av huset. Jag och Guillaume kom inte så bra överens. Vi hade helt olika syn på hur en ung kvinna skulle uppföra sig och då min bror tagit över huset hade min mor inte mycket att säga till om. Detta drev mig tidigt i armarna på den man som skulle bli min stora kärlek. Han var bra mycket äldre än jag var, han var 26 den där sommaren då vi träffades. Jag var en ung kvinna på tolv, hade varit kvinna i ungefär ett halvår. Adam var svaret på mina drömmar, min stora kärlek, och det var ömsesidigt. Han hade en stor mängd nycker och ännu fler dåliga vanor, men jag lärde mig att älska dem, och han accepterade min självständiga nyckfullhet och uppskattade min skarpa tunga och tillika skarpa intelligens.

Blygsamhet? DET har jag aldrig kunnat stava till.

Vi gifte oss, med min mors välsignelse och min brors knot den sommaren jag var tretton. Vi skaffade oss ett eget hus, unga, glada och nygifta. Vi behövde bara vänta ett drygt halvår innan jag blev välsignad med ett barn. Jag har tusen och tusen minnen av Adam, både goda och mindre bra, även om de sämre även de skiner som närmast andliga när jag ser tillbaka på dem. Han var en god man, lyfte aldrig en hand mot mig, brukade bära mig till vår bädd när jag somnat vid bordet med någon syssla. Han var en god man och en skicklig smed, och de sista månaderna av vårt äktenskap en underbar far till Corinne.

Vi ser en tom äng..... Allt är tyst, tyst och stilla så här en av sommarens sista dagar. Men vad är det? Är det inte det avlägsna ljudet av kvinnoskratt? Snart ser vi henne komma över den närmaste höjden. Hon är inte gammal, kanske tretton, fjorton år och hennes fräkniga ansikte skiner där hon springer, kiknande av skratt. Det långa, bruna håret flyger fritt bakom henne, trots den tunna silverringen som glänser på hennes vänstra hand. Hon är ovanligt lång för att vara så ung, ja faktiskt för att vara kvinna över huvudetaget, säkert fem och en halv fot och hennes ben skymtar fram under den långa lannesärken. Klänningen har hon kastat av sig. Hon vet uppenbarligen inte att jag finns här ute.

En man kommer efter henne över den lilla kullen. Han är också han ganska lång, ungefär en halv fot högre än flickan han jagar och hans brunbrända ansikte är öppet och leende. Han ger till ett litet rop när han får syn på henne och kastar sig sedan efter henne, med stormsteg. Snart är han ifatt henne och fångar in henne. Flickan skrattar än mer och nu börjar också han skratta tills de båda två håller på att kikna. Då sliter hon sig lös och fortsätter springa mot närmaste kulle. Det är där jag tappar dem ur sikte, det sista jag ser är hans breda axlar som försvinner bakom höjden. Jag vet vilka de är. De har varit gifta i drygt en månad. De springer så här varje kväll, fria över slätterna utanför byn i den stilla övertygelsen att ingen ser dem. Men jag ser dem, jag kommer ut här varje kväll för att se Adam Clegue jaga min dotter över ängarna utanför den by där jag en gång bodde. För jag bor där inte mer. Nu vakar jag bara över Maria.

Corinne föddes i November 1229 efter en jämförelsevis lätt förlossning. Jag var naturligtvis trött men Adam och Mor var där och vakade över mig och hjälpte mig med mina enklare göromål medan jag låg i barnsäng. Efter ungefär två veckor var jag uppe och skötte mina lättare sysslor. Dock släppte Adam inte ut mig ur huset förrän ungefär fyra veckor efter förlossningen. Han skyllde på att det var för kallt, men jag tror att Mor helt enkelt beordrade honom att inte släppa ut mig trots att jag ville. För mig som alltid varit i rörelse och arbetat var konvalescensen en plåga. Samma dag som Adam öppnade dörren ut igen var

jag ute och samlade ved.

Corinne växte och blev större och vi slutade ganska snart att oroa oss för att hon inte skulle klara sig. Hon blev min Mors lilla gunstling, hennes första barnbarn. Och tur var väl det med tanke på vad som komma skulle.

Sedan kom den... Den dagen... Nej! Jag vill inte tänka på den! Det är för plågsamt, men jag måste. Jag får aldrig, ALDRIG glömma vad som hände den dagen! Jag måste minnas för att drivas vidare, inte bara av mitt hat utan även av min plikt gentemot alla som nu är döda.

Rök. Skrik. Skratt. Mor.... Är det du mor? Vad ropar du? Var är Adam? Guillaume? Nej! Jag kan inte gå! Var är Adam? Jag måste hitta Adam! En hand möter mig, tar Corinne. Mor! Ta henne! För henne i säkerhet! Röken kväver mig. Var är jag? Bara några meter... sedan är jag vid huset. Röken skingras. Det är Lafayettes hur som brinner. Inte mitt. Inte Adams. Dörren är öppen, Är han kvar? Är han kvar min älskade?! Maria! Jag hör hans röst. Den ropar mitt namn. Vad vill han? Ska jag springa? Är han inte klok! Jag vill stanna hos honom för evigt! Sedan är han där. Adam står vid eldstaden. Jag är på väg mot honom genom köket. HAN kommer från sovrummet. Han är stor, hans brynja blänker röd. Svärdet i hans hand... Han ser mig knappt, hans ögon är fästa på Adams oskyddade kropp. Jag skriker, tjuter hans namn en sista gång. Det sista han hör är min röst, hur jag skräckslaget ropar hans namn innan han huggs ned. Han blod flyter ut på jordgolvet. Jag ser glöden slockna i hans bruna ögon. Jag springer. Björnen på hans sköld förföljer mig. Han har en vapensköld. En björn. Den jagar mig. Skriken ekar omkring mig. Röken gör mig illamående. Plötsligt ser jag honom inte längre. Allt är stilla. Inga skrik hörs. Ingen rök. Jag står mitt ute på ängen där jag och Adam brukade springa på sommaren. Och jag är helt ensam.

Min mor fann mig dagen efter sovande under en buske ute på ängen. Det var den sista sömn jag fick på flera nätter. Vi återvände till min brors hus och byggde upp köket igen, och sedan satt jag sömnlös i fyra dygn vid det provisoriska köksbordet och grubblade. Det var efter de fyra dagarna som jag hade ett långt samtal med min mor och lämnade Corinne i hennes vård. Sedan gav jag mig ut på vägarna för att hitta någon av de Heliga.

Jag fann Prefekt Charl i en av de närliggande byarna. Han kom att bli min mentor tills jag genomgick reningen som gjorde mig till en av de heliga själv. Charl var en fascinerande man, varm, kärleksfull och intelligent. Han tog emot mig som en dotter, och jag som haft min bror som i stort sett enda manliga förebild fann mig lyckligt i att bli älskad och upplärd. Jag föddes på nytt under Charl. En Maria dog hos Adams sargade kropp, och en ny Maria föddes under Charls tillgivna inseende. Han hade två andra lär-

jungar förutom mig och vi var som bröder och syster. Det var två unga män, Yves och André och vi växte ihop vi tre, barn under samma fader. Tyvärr dog Yves i lunginflammation vintern 1231 och jag och Andre lämnades ensamma med vår mentor. Dock var det plågsamt uppenbart att jag var Charls gunstling. Han hade speciella planer för mig, för en speciell flicka som han sade med ett varmt leende. Visst älskade han Andre också, men Andre var hans lärjunge, jag var hans dotter och det här splittrade även mig och Andre en aning. Vi grälade aldrig, men Andre gav sig tidsigt ut ensam. Så fort han renats tog han adjö av oss och försvann iväg ut på vägarna. Jag och Charl fortsatte dock samman och jag växte både fysiskt och mentalt. Det var det året jag var arton jag förstod vad det var Charl hade planerat för mig.

Den unga kvinnan böjer sig förundrat ner över den mörka barnsängen. Pojken där nere sover, hans mörka tjuvarlock har fallit ner i den mjölkvita pannan och hans bruna kalufs får lakanet att lysa vitt. Den äldre mannen ler när han ser uttrycket i hennes ansikte. De annars så hårda ögonen har mjuknat och den känsliga munnen är halvvöppen. Han visste det här. Han kan alltid lita på Maria, hon älskar honom redan. Den lille vänder på sig i sömnen, gnyr hjälplöst och börjar gråta och direkt är hon där, lyfter upp honom, smeker tröstande hans mjuka lockar. När den gamle mannen ser barnet vakna, sömndrucket se på den unga kvinnan och sedan slå armarna runt hennes hals kan han inte låta bli att le. De två har funnit varandra. Två vilsna själar har funnit ett hem.

Jag som aldrig fått sörja förlorandet av min dotter hade nu ett nytt barn i mina armar, sedan fick han vara hur mycket jesu ättling och helig han ville, han var ett barn, mitt barn och jag var hans mor. Maurice var ett mycket ensamt barn. Han mor hade dött i barnsäng med honom och hans far hade gått under i lungsot strax efteråt. I över ett år hade han skickats från amma till amma och nu var han äntligen min, och jag skulle aldrig släppa honom. Naturligtvis visste jag hur helig han var, den sista ättlingen av det Merovingska blodet, jesu efterträdare. Jag älskade honom lika hett eller hetare än vad jag gjort om han varit min egen, om jag svettats med honom i en barnsbörd. All den tillgivenhet jag slösade på honom fick jag rikligt tillbaka. Vi älskade varandra. Sedan jag vigte mig åt min tro och släppt alla köttliga lustar fann jag mig besitta en oändlig förmåga att älska och ge av mig själv. Innan hade jag inte förstått vad kyskhetslöftet skulle göra för nytta, men när de köttliga lasterna släppte sitt grepp om mig fann jag mig själv både öppnare och renare än jag trott mig om.

Jag blev Maurices övervakare och uppfostrare, men även hans mor, hans stöd och ett substitut för alla de systrar, fastrar, mostrar, mormödrar som alla verkade ha förutom

han. Han kallade mig Clarie, för mitt efternamns skull, och för att han ville ha något speciellt att kalla mig. Han kunde ju inte kalla mig mamma, och han ville ha något speciellt namn på mig så han fann på Clarie och kallade mig det. Ingen annan får kalla mig Clarie, bara min lille. Tiden gick och han växte. Han var bara knappt ett och ett halvt år när jag fick honom i min vård. Första gången jag var borta från honom var på hösten 1236, när han var fyra år gammal. Jag hade fått bud om att min mor blivit sårad och fick tillåtelse att träffa henne en sista gång om hennes sjukdom skulle visa sig vara dödlig. Tack och lov var det inte så illa, men jag satt med henne ett par veckor tills sårfebern gått ner och jag sett såret läka som det skulle. Nu tänker man nog gärna: Satans korsriddare! Ge sig på en stackars kvinna på det viset!

Det vore ganska fel, även om korsriddarnas synder väl räcker för att täcka upp århundraden av hat. Min mor hade nämligen halkat med yxan höstens sista frost och huggit sig själv i benet och det var den halvrostiga yxan som var boven i dramat och inte korsriddarnas svärd. I vilket fall repade hon sig och jag vände hemåt till min lilla igen. Vi hade kanske en vecka kvar till Montsegur när jag fick en av mina föraningar. Jag är inte på något sätt i besittning av siarens krafter, men trots allt är jag kvinna och min intuition sade mig att vika in i skogen och lämna vägen för någon timme. Det låg en rastplats där, ofta använd bland annat av mig under mina färder, och jag kände en stark drift att bege mig in dit. Jag kom fram samtidigt som gryningen färgade himlen röd och daggen fick gräset att skimra i morgonljuset. Något annat glittrade också på de gröna stråna, något rödare än morgonsolen. Män låg slaktade vid den lilla lägerplatsen, vapen och packning låg utspridda över gläntan. Elden var utbrunnen, en av männen hade fallit och släckt den med sin kroppshydd. Jag skulle just till att vända dem ryggen och återvända när jag såg en vag rörelse bland de döda. Det var **Gaston**. Sedan följde han oss till Montsegur. **Gaston** har sedan dess varit min bästa vän. Om Charl är min far är **Gaston** min närmaste vän. Om det inte varit för mitt kall hade han varit mer, men som det nu är så måste jag hålla honom på ett visst avstånd. Han får vara min broder, min vän och min beskyddare och skyddsling, men jag måste hålla kroppen utanför det hela. Ironi. När jag väl skänkt mitt hjärta till min tro och min lille så ger kärleken mig den andra chans som jag sett som omöjlig. Dessutom älskar han mig som sin syster, inte som kvinna även han bunden av sin ed och sin sorg efter den döda hustrun. Han hustru dog i barnsäng, deras barn blev alla utom den äldste sonen slaktad av korsriddare. Den överlevande sonen var en Helig ute på en av sina vandringar och även Patrick känner jag ganska väl. En god man, liksom sin far. Vi delar ett par öden, jag och **Gaston**. Han är en faderlig man, med en stabilitet och mognad jag inte har. Alla nätter som han lugnt och sansat utstått mina hänfulla ord och elaka uttalanden, grundade i nervös rädsla och inte i något fel hos honom. Och även då, när jag rasande som ett bortskämt barn tog han mig i famn och lät mig tröstas. Jag gråter inte. Sorgen finns där även utan tårar. Gud, han om någon borde veta det, som bär sin döda hustru och slaktade barn som ännu en börda i sitt kall. Det är svårt att lyda kärlekslöftet under sådana omständigheter.

Vintern 1238 blev den lille sjuk. Natt efter natt vakade jag över honom, lämnade inte hans sida ens för att få något i mig. Han hade feber, svår feber och en otäck hosta som inte ens Hortense, vår mest läkekunniga renade, kunde bota. I över en vecka låg han på gränsen mellan liv och död, och denna vecka sov jag över huvud taget inte. Jag satt vid hans bädd, dag som natt. Ibland kom **Gaston** in till mig och höll om mig tills min själ lugnade sig, och ibland satt Charl där med mig och talade lugnande ord i mitt öra, men oftast satt jag ensam med bara hans hackiga andetag som sällskap och tröst. Till slut somnade jag i vart fall, efter nästan en veckas vaka men snart väcktes jag av ett ljus. Det var ljus som på dagen i det lilla rummet, trots att månen hängde utanför fönstergluggen. En man satt med sin hand tätt tryckt mot den lilles panna, och runt honom stod ett ljus. När han såg att jag vaknat log han mot mig och snart försänktes jag i djup sömn igen. Jag bortförklarade det hela som en dröm men faktum kvarstod; när jag åter vaknade upp andades den lille lugnt och feberrosorna på hans kinder hade dämpats. Bara två dagar senare var hans hosta helt borta och han var pigg och nyter och ypperligt irriterad över att vara hänvisad till sjuk-sängen.

Jag ser på henne, där hon sitter på den mjuka dunmadrassen. Hon har vuxit, min Maria, hon har vuxit med sitt värv. Jag visste att hon var ett speciellt barn, samma stund jag såg den nyfödda kände jag att hon var menad för något högre. Jag tror att Beatrice kände det också. Och nu sitter hon där, en dotter av mitt hus med den helige graal i sina händer med sitt långa, ljusbruna hår i en enda risig röra runt det härjade, lyckliga ansiktet. Hon bortförklarar nog det här som ett gudomligt under. Tänk om hon vetat att det var hennes gamle far som gjorde det. För hennes skull, inte för det heliga blodets. Hon skulle nog bli förfärad över min hädelse, att sätta henne framför det heliga blodet, men nu, när jag ser hennes grågröna ögon lysa av lycka vet jag att det är värt det. Allt är värt för att se henne lycklig...

Jag höll själv lektion med min Maurice när **Simon** anlände. Vanligtvis brukar jag möta alla nya, stå vid Charls sida och hälsa dem välkomna. Trots allt är jag så nära en slottsfru som det här fästet har, men just den här dagen satt jag och slet med att lära Maurice floran. Jag vaknade till av att jag hörde en respektfull harkling bortifrån dörren. När jag vände mig om stod det en man där, med sina mjuka ögon och fryntliga leende riktat mot mig.

"Ni är Fru Clergue förstår jag?"

Jag reste mig upp.

"Det var många år sedan jag lämnade det namnet bakom mig!"

Min röst var just så upprörd och kränkt som jag kände mig. Vem var han, HAN som kom till mitt hus och förolämpade mig? Han log mot mig.

"Charl hade rätt, han varnade mig för ert humör, heliga Maria. Jag hoppas att ni kan finna förlåtelse i ert hjärta, men då jag har hört att ni är en stor kvinna bör mitt inte mitt hopp vara helt hopplöst. Mitt namn är Simon Bouvoir, en av Charls gamla elever. Han talade om er hela

vägen från murarna till mitt rum. Dock passerade jag en by på min väg hit, och där talade de om en Fru Clergue som givit sig av för att renas, och jag förstod på deras beskrivning att det var ni.”

Jag emottog hans ursäkt och förklaring och sedan närvarade han på många av våra lektioner. Jag uppskattade att ha **Simon** där, han var glad, intelligent och bildad och Maurice tyckte om honom. Jag och **Simon** delade inte många åsikter, men vi respekterade varandra, gör fortfarande och snart lärde vi oss att inte trampa varandra på fötterna offentligt. Det var viktigt för de andra att se att vi var samstämda. Om vi käbblade blev folk oroade och det behövdes då verkligen inte mer oro än vad som redan var. Dock var jag där när unge **Emmanuel** anlände. Sällan har jag hört någon svära så mycket över lite regn. Själv är jag uppvuxen i en bondby, det har regnat på mig hela mitt liv, alla tider på året, men av hans kläder att döma var det här en ung ädling och jag har alltid misstänkt att de förvekligas av att bo i sina varma slott och trygga herresäten. Han var ung, ung och sålunda även obeveklig. Få är så envist tjurskalliga som män innan de hunnit formas av en kvinna. Han tänkte bli en helig. Tanken var löjlig. Jag hade inte ens tagit emot honom i fredstid efter flera års undervisning, och även Charl insåg hans olämplighet. Samtidigt måste min mentor ha sett ett gryende löfte i den unge mannen, för han erbjöd honom att stanna, men dock inte att renas. Han skulle få leva som vanligt, men han var fri att stanna hur länge han ville och Charl tog villigt emot hans tjänster. Så här i efter hand kan jag ju säga att hans beslut var vist. Trots sin naiva barnslighet visade sig **Emmanuel** vara både skicklig med svärdet och hängiven. Blotta tanken på att denne unge hetssporre skulle ha givit upp sitt svärd får mig att fnysa. Han lever med sitt svärd, det skulle knappast ha gagnat vår sak om han släppt det han håller kärast för sin plikts skull. En plikt måste frammanas av kärlek, inte av skuld och tvång. Alltså levde **Emmanuel** frivilligt som en helig, åt inget kött, avsåg sig köttets lustar, hans enda eftergift till de renades löften var svärdet som hängde vid hans sida. Jag tycker faktiskt om **Emmanuel**. Han ser världen så enkelt, så svartvit. Jag önskar att jag kunde bära hans tillförsikt med mig alla mina levnadsdagar.

Min lille växte. Såsom alla barn blev han större, äldre, snart vuxen nog att axla sitt värv. Nu är det nådens år 1244. Februarivinden drar som en korsfarare runt våra murar, förhoppningsvis lika mycket till pina för korsriddarna som för oss, för de har belägrat oss nu. Jag behöver bara gå min runda uppe på slottsmuren, den jag går varje morgon för att hälsa solen välkommen, för att se deras järnring. Charl litar på mig, vi har blivit varandras stöd på senare tid. Han har börjat luta sig på mig nästan lika mycket som jag hela tiden har använt honom som krycka när min börda blivit för tung. Jag litar på att Charl inte håller några hemligheter för mig. Han är min far och jag är hans dotter. Maurice har blivit stor, nästan en ung man. Fortfarande ett barn till kroppen, men dock en snart tolvårig pojke, snart redo att axla sin börda och jag ska vara där för honom såsom jag alltid har varit. Han ska invigas på vår festen, axla sitt ansvar som den siste av den Merovingska kungaätten. Och jag ska hålla mig upprätt,

hålla honom upprätt. Jag, Maria.

Maria är en mycket envis, närmast tjurskallig kvinna, karismatisk och oförsonlig, men också beskyddande och moderlig, inte bara mot Maurice utan mot alla som behöver hennes stöd. Hon drivs av bitterhet och het vrede mot korsriddarna som slet hennes Adam ur hennes händer. Hon är stolt och styvnackad, böjer sig inte för någon utom Charl. Dock är hon intelligent och bildad. Hon är lite omogen i sin oförsonliga målmedvetenhet. Maria är långsint, hon glömmer inte förordrätter. Hon är en van ledargestalt.